

Istut hiljaa puistopenkillä illan varjoissa, enkä voi kuin ihastella, kuinka kauniilta näytät jo vain istuessasi yksin pää riipuksissa. Sisälläni kasvaa tunne, joka yhä enemmän tahtois yllättää sinut, istua viereesi ja halata. Mutta se ei kävisi. Pyyhe on jo kehään heitetty, eikä olisi enää järkevää ottaa riskiä, että parantumaisillaan olevat haavamme vielä ratkeaisivat. Se olisi liian riskeeraavaa meille kummallekin. Seison vielä hetken takanasi katsellen vain hiukan omiani pidempiä ruskeita hiuksiasi, jotka pilkistävät sen suloisen itse virkatun piposi alta, jonka teossa olin itsekin mukana. Hymähdän muistolle, mutta et voi kuulla sitä. Olen liian kaukana takanasi. Kaukana, mutta silti niin lähellä. Ja kuinka haluaisinkaan taas tuntea suloisen, ihmeellisen pähkinäisen ominaisuuksesi ja hellän varovaisen kosketuksesi. Vastaavaa en enää tulisi tuntemaan. En ilman sinua. Haikaa hymyni hyytyy, kun päätän viimein hyvästellä sinut ikiajoiksi katseellani. Huokaisten syövytän piirteesi verkkokalvoilleni, vaikken usko, että se on tarpeen. En unohda sinua ikinä, Sandra. Astelen hetken takaperin ja katson sinua viimeisen kerran. En enää näkisi sinua. En enää koskaan. Suljen silmäni ja käännyn ympäri jatkaakseni matkaa luotasi. En enää kääntyisi, koskisi sinuun, tuntisi sinua lähelläni. Ne ajat ovat ohi. *** Nyt, kun viimein lähdet pois, uskallan nostaa katseeni ja kääntyä nähdäkseni loittonevan selkäsi. Astelet miesmäisesti, mutta kevyesti harppoen, kädet syvälle nahkatakkisi taskuihin upotettuina ja mustat, kiharat, korvan alle ulottuvat hiukset kevyen ilmavirran mukana heilahdellen. Toinen suupieleni nytkähtää ja päätän vihdoin nousta ylös kovalta puupenkiltä. Lihakseni tuntuvat jäykiltä pitkän istumisen jälkeen, mutta en välitä siitä, vaan lähden hitaasti perääsi. En ottaakseni kiinni, vaan koska se tuntuu oikealta. Tultuani paikkaan, jossa vielä hetki sitten seisoit katsellen minua, huomaan hiekassa, kengänkuvioidesi edessä, kaiverruksen. Tavaan hitaasti mielessäni lyhyen sanan. "Kiitos." Nostan jälleen katseeni ja näen sinun olevan jo moottoripyöräsi luona, istuvan sen selkään ja polkaisevan pyörän käyntiin. Koska tunnen sinut, arvaan, ettet pystyisi olemaan katsomatta vielä yhtä kertaa minuun. Ja sitten katseemme kohtaavat. Se kestää vain hetken, vaikka aika tuntuu kuljettavan meidät kaikkien yhteisten muistojemme läpi. Sitten käännät hitaasti ja varmasti katseesi, ja ajat pois. Tiedän sen olevan ohi. Jään vain katsomaan paikkaan, josta lähdit ja mietteissäni sanon vielä perääsi; "Kiitos."